

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Hnutí DUHA Olomouc**, se sídlem Dolní náměstí 38, Olomouc, zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou v Olomouci, Horní náměstí 7, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí ČR**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.12.2012 č.j. 1722/580/12, 98681/ENV, ve věci povolení výjimky podle zákona o ochraně přírody a krajiny,

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, Správy chráněné krajinné oblasti Beskydy (dále jen SCHKOB) ze dne 14.8.2012 č.j. 3458/BE/2012, jímž byla Lesům

České republiky, s.p., povolena výjimka podle zákona č. 114/1992 Sb., v tehdejšímu znění (dále jen zákon o ochraně přírody a krajiny).

Žalobce v žalobě nesouhlasil s tím, že správní orgány označily podkladový dokument – plán péče – za závazný pro rozhodování orgánů ochrany přírody. Podle žalobce to ze zákona nevyplývá, muselo by to v něm být výslovně zakotveno. Pokud by plán péče byl pro správní orgány závazný a nebylo by možno se od něj odchýlit, byl by proces směřující k vydání výjimky v rozporu s mezinárodním závazkem ČR plynoucím z Aarhuské úmluvy. Jestliže se totiž veřejnost nemůže zapojit do schvalování plánu péče, který má být podle žalovaného závazným podkladem pro rozhodování, a jestliže ve správním řízení o výjimce již veřejnost nemůže ovlivnit výsledek z důvodu schváleného plánu péče, je zřejmé, že účast veřejnosti není zajištěna. Správní orgány se de facto odmítly věcně zabývat žalobcovými připomínkami s poukazem na závazný plán péče. Konkrétně nevypořádaly připomínku týkající se požadavku bezzásahovosti na předmětném území a připomínku týkající se možnosti úkrytu medvěda či rysa (který byl v předmětném porostu prokázán).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě argumentoval jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 38 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, plán péče o zvláště chráněné území a jeho ochranné pásmo (dále jen "plán péče") je odborný a koncepční dokument ochrany přírody, který na základě údajů o dosavadním vývoji a současném stavu zvláště chráněného území navrhuje opatření na zachování nebo zlepšení stavu předmětu ochrany ve zvláště chráněném území a na zabezpečení zvláště chráněného území před nepříznivými vlivy okolí v jeho ochranném pásmu. Plán péče slouží jako podklad pro jiné druhy plánovacích dokumentů a pro rozhodování orgánů ochrany přírody. Pro fyzické ani právnické osoby není závazný.

Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) se zabýval plánem péče v rozsudku ze dne 17.2.2012 č.j. 5 As 12/2011-167, v němž mj. uvedl : *Plán péče o zvláště chráněné území a jeho ochranné pásmo není podle § 38 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, pro fyzické a právnické osoby závazný; není závazný ani pro orgán ochrany přírody v tom smyslu, že by se od něho nemohl v žádném případě odchýlit, nicméně jde o odborný a koncepční dokument, který má sloužit jako klíčový podklad pro rozhodování orgánu ochrany přírody ve věcech týkajících se daného zvláště chráněného území. Pokud se hodlá orgán ochrany přírody od plánu péče o zvláště chráněné území, který obsahuje jako navržené opatření na zabezpečení zvláště chráněného území před nepříznivými vlivy okolí v jeho ochranném pásmu vyloučení jakékoli další stavební činnosti v tomto ochranném pásmu, odchýlit tím, že souhlas podle § 37 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, se stavební činností v ochranném pásmu tohoto*

zvláště chráněného území udělí, nemůže tak učinit jinak než po důkladném zjištění a zhodnocení možných dopadů zamýšlené stavební činnosti na předmět ochrany.

Žalobci je tedy obecně třeba přisvědčit v názoru, že plán péče není pro správní orgány závazný ve smyslu jeho nepřekročitelnosti. Na druhou stranu je nutno zdůraznit, že plán péče je klíčovým podkladem pro rozhodování, odborným dokumentem, který stanoví koncepci péče a rozvoje daného území na základě konkrétních údajů o stavu území. Pokud by se tedy správní orgán hodlal odchýlit od plánu péče, muselo by jeho rozhodnutí obsahovat důkladná zjištění a vyhodnocení veškerých dopadů takové odchylky.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že SCHKOB povolila Lesům ČR, s.p., výjimku podle § 43 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to výjimku ke způsobu a rozsahu zpracování nahodilé a výchovné těžby (výjimka ze zákazu podle § 29 písm. a/ citovaného zákona) v Národní přírodní rezervaci Kněhyně-Čertův mlýn. Výjimka se týkala tří konkrétně vymezených porostních skupin s tím, že vyklizování dřeva bude možné jen pomocí koní a lesní kolové traktory mohou dřevo přibližovat pouze po cestě, která tvoří jižní hranici rezervace. V porostní skupině 422 B 14 (zastoupení dřevin smrk 97 %, buk 3 %) bylo povoleno mechanicky odkornit zlomy smrku ztepilého ležící na zemi, pokud se v nich vyskytuje lýkožrout smrkový ve stadiu vajíčka nebo larvy. V porostní skupině 422 A 6 (zastoupení dřevin smrk 88 %, buk 10 %, olše 2 %) bylo povoleno zpracovat nahodilou těžbu vyklizením ležících stromů (34 ks). A v porostní skupině 422 A 3a (zastoupení dřevin smrk 87 %, buk 10 %, jedle 1 %, jeřáb 1 %, vrba jíva 1 %) bylo povoleno vyklidit maximálně 60 % objemu z celkové nahodilé a výchovné těžby, s cílem rozvolnit homogenní struktury porostu a uvolnit veškeré listnaté dřeviny; žádné listnaté dřeviny nebudou úmyslně káceny; ponechaná dřevní hmota zůstane nakrácena v porostu nebo bude soustředěna do hromad. Žalobce se v průběhu správního řízení opakovaně vyjadřoval, přičemž jeho základním požadavkem bylo nezasahovat do přírodních procesů v daném území vůbec. SCHKOB se v odůvodnění rozhodnutí o výjimce zabývala konkrétními žalobcovými námitkami na str. 4-9 rozhodnutí. Žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a jeho námitkami se konkrétně zabýval na str. 3-15 napadeného rozhodnutí.

Správní orgány sice ve svých rozhodnutích vyslovily, že plán péče je pro ně závazný, avšak krajský soud se dále zabýval tím, zda v důsledku tohoto názoru byla či nebyla porušena žalobcova práva, tj. zda a jak správní orgány vypořádaly žalobcovy námitky – zda pouhým odkazem na plán péče (který v daném případě nebyl překročen, jak ostatně ani žalobce nenamítal), či konkrétní věcnou argumentací.

Je třeba uvést, že správní orgány obou stupňů se žalobcovým námitkám pečlivě věnovaly a jejich argumentace je konkrétní a věcná. Žalobce nemá pravdu, pokud tvrdí, že jeho námitky byly odbyty pouze poukazem na nepřekročitelný plán péče. Požadavkem bezzásahovosti se SCHKOB zabývala především na str. 8-9 rozhodnutí, kde zdůraznila, že nepůvodní smrčiny nejsou definovány jako předmět ochrany v národní přírodní rezervaci. Smrkové monokultury (porostní skupiny 422 A

3a, 6) mají prokazatelně nižší přírodní hodnotu než ostatní porosty na území rezervace. Také žalovaný se zabýval námitkou bezzásahovosti, s tím, že nepůvodní smrčiny jsou v ekosystému NPR naprosto cizorodým prvkem (str. 5 rozhodnutí). K velkým šelmám se vyjadřovala jak SCHKOB (str. 7 rozhodnutí), tak žalovaný (str. 9 rozhodnutí). Žalovaný mj. poukázal na skutečnost, že přes NPR vedou turisticky značené stezky a v blízkosti se nachází i cyklostezka, takže je krajně nepravděpodobné, že by rozhodnutím dotčená území měla být zájmem těchto šelem. Pokud jde o rysa, je pravdou, že žalovaný v odůvodnění zmiňoval výslovně jen medvěda hnědého, avšak zároveň poukázal i na odůvodnění SCHKOB, která se zabývala širěji *velkými šelmami*, mezi něž rys ostrovid náleží.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že v daném řízení nedošlo k porušení žalobcových práv, která namítal v žalobě, a proto byla žaloba v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 28. května 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu